

Sygn. akt V GC 1565/16 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Strączyńska

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Pacierz

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Małgorzata Strączyńska

Sygn. akt V GC 1565/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 kwietnia 2016 r. powódka A. W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwoty 1 549,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania podała, że w dniu 29 kwietnia 2015 r. zleciła firmie (...) Sp. z o. o. we W. windykację należności przysługujących jej wobec pozwanego. Podjęte w następstwie działania windykacyjne doprowadziły do spłaty całego zadłużenia wobec powódki. Z tego tytułu K. I. wystawił powódce fakturę VAT. Powódka w dniu 21 lipca 2015 r. uregulowała wynikającą z niej należność, a następnie obciążyła pozwanego poniesionymi kosztami windykacji (wartością netto), wystawiając notę księgową. Wezwania do uregulowania należności wynikające z noty księgowej kierowane do pozwanego okazały się bezskuteczne. Wskazała nadto, że podstawę swojego żądania opiera na treści art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty o transakcjach handlowych. (k. 2 – 6).

W dniu 11 maja 2016 r. w sprawie sygn. akt V GNc 1515/16 Sąd Rejonowy w Kielcach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym roszczenie powódki zostało w całości uwzględnione. (k. 39).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zarzucił bezzasadność prowadzenia przez powódkę działań windykacyjnych i bezpodstawne obciążenie go jej kosztami. Wskazał, iż strony w 2014 roku zawarły ustną umowę o dzieło polegającą na wykonaniu i montażu parapetów drewnianych, drewnianych listew przypodłogowych i drewnianej zabudowy meblowej (stołu jadalnianego i regału) oraz wykonania i montażu balustrady drewniano – liniowej w

nowobudowanym budynku w B.. Powódka opóźniała się z realizacją zamówienia, zaś kontakt z nią był utrudniony. W toku wykonywania zleconych prac powódka wystawiła na rzecz pozwanego faktury VAT nr (...). Z uwagi na opóźnienie oraz ujawnienie wad zamontowanych elementów, pozwany odmówił zapłaty należności z przedmiotowych faktur, wskazując, że zostaną one uregulowane po usunięciu wad i ostatecznym zakończeniu realizacji zamówienia. W związku z brakiem reakcji powódki, wystosował do niej pisemną reklamację pismem z dnia 20 kwietnia 2015 r. Powódka odmówiła uznania reklamacji, zaś pozwany podtrzymał swoje stanowisko i określił jej termin na usunięcie wad do 15 czerwca 2015 r. Pomimo trwającego postępowania reklamacyjnego, powódka zleciła windykację należności wynikających z w/w faktur firmie windykacyjnej K. I., która kierowała do pozwanego liczne wezwania do zapłaty, w odpowiedzi na które pozwany informował ją o zgłoszonej powódce reklamacji i wstrzymaniu się z zapłatą do czasu usunięcia wad wykonanego dzieła. Ostatecznie powódka uznała reklamację i usunęła wady oraz dokończyła zlecone dzieło, zaś pozwany niezwłocznie po dostarczeniu mu dzieła wolnego od wad wypłacił powódce wynagrodzenie wynikające z wystawionych faktur. Pomimo zapłaty w terminie, powódka obciążyła pozwanego kosztami windykacji wystawiając notę księgową, co pozwany uznał za działanie bezpodstawne, odmówił zapłaty należności wynikającej z noty i zwrócił ją stronie powodowej (k. 45 – 47).

W odpowiedzi na sprzeciw, strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko zawarte w pozwie. Ustosunkowując się do zarzutów pozwanego wskazała, że strony zawarły umowę w formie ustnej i nie przewidziały możliwości wstrzymania się przez pozwanego z zapłatą wynagrodzenia w razie stwierdzenia wad. Wskazała jednocześnie, że powódka wykonała zlecone jej elementy zgodnie z warunkami zlecenia i zgodnie ze sztuką. Przyznała, że pozwany skontaktował się z powódką i poinformował ją o stwierdzonych wadach, które zostały przez nią usunięte, natomiast wynagrodzenie za wykonane dzieło nie zostało przez pozwanego wypłacone w terminie. Podniosła również, iż pozwany mógł się wstrzymać z zapłatą wynagrodzenia za dostarczone dzieło tylko w sytuacji, gdy zawierałoby ono wady istotne, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. W takiej sytuacji pozwany winien uiścić należność wynikającą z wystawionych przez powódką faktur VAT w terminie, jaki został w niej wskazany. Nie uczynił jednak tego, co uprawniało powódkę do podjęcia działań windykacyjnych i obciążenie wygenerowanymi z tego tytułu kosztami pozwanego, na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty o transakcjach handlowych. Podkreśliła nadto, że w toku postępowania windykacyjnego kierowano do pozwanego liczne wezwania do zapłaty, co nie jest kwestią sporną, które były bezskuteczne. Nadto pozwany nie wyrażał woli polubownego rozwiązania sporu. (k. 81 – 84)

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2014 r. powódka A. W. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...), (...) (jako „wykonawca”) zawarła z pozwanym (...) S.A. w W. (jako „zamawiającym”) umowę o dzieło w formie ustnej, na podstawie której zobowiązała się do wykonania dzieła polegającego na wykonaniu i montażu drewnianych listew przypodłogowych, parapetów drewnianych i balustrady drewniano – linowej, a także wykonaniu zabudowy meblowej w postaci: drewnianego stołu jadalnianego, witryny kuchennej i półki na książki. Strony ustaliły termin wykonania dzieła w zakresie parapetów na październik 2014 r., listew przypodłogowych i balustrady na listopad 2014 r., a mebli na listopad lub grudzień 2014 r. Umówiły się również na zapłatę wynagrodzenia po dostarczeniu dzieła zgodnie z zamówieniem.

(dowód: zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) – k. 107 – 110, zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) – k. 110, zeznania świadka M. J. – k. 98 – 99, wydruk z (...) k. 10)

Powódka opóźniała się z realizacją wykonania zleconych jej elementów i był z nią utrudniony kontakt.

Początkowo w 2014 r. powódka dostarczyła i zamontowała pozwanemu parapety drewniane i witrynę kuchenną, które zostały odebrane bez żadnych zastrzeżeń i otrzymała za nie stosowne wynagrodzenie.

Dopiero w styczniu 2015 r. powódka wykonała i zamontowała w budynku pozwanego drewniane listwy przypodłogowe, na przełomie lutego i marca 2015 r. balustrady, a w okolicach marca 2015 r. dostarczyła półkę na książki i stół. W pierwszych dniach po zamontowaniu listew przypodłogowych i balustrady elementy te zaczęły

ujawniać wady, które uniemożliwiały korzystanie z nich zgodnie z przeznaczeniem. Listwy przypodłogowe były nieoszlifowane, niewłaściwie pomalowane i zaczęły nierównomiernie odchodzić od ścian. Balustrady zaczęły się ruszać, trzeszczeć i pękać. Z kolei blat stołu nie trzymał wymiarów, nie był prosty, lecz wybrzuszony, zaś jego powierzchnię wykonano z materiału wchłaniającego substancje płynne, co skutkowało tym, że na blacie pojawiały trwałe ślady, których nie dało się usunąć. Ponadto stół zaczął się rozsychać i powstawało na nim szereg widocznych pęknięć na łączeniach klejonych desek i na klejeniach nóg. Półka na książki dostarczona w pierwszej wersji miała większe wymiary niż zamawiane i nie mieściła się na ścianie.

(dowód: zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) – k. 107 – 110, zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) – k. 110, zeznania świadka M. J. – k. 98 – 99, dokumentacja fotograficzna – k. 54 - 55)

Za wykonanie i montaż listew przypodłogowych, balustrady, a także stołu powódka wystawiła pozwanemu faktury VAT: nr (...) z dnia 2 marca 2015 r. na kwotę 7 499,31 zł z terminem płatności do dnia 4 marca 2015 r. i nr (...) z dnia 9 marca 2015 r. na kwotę 5 412 zł z terminem płatności do dnia 10 marca 2015 r.

(dowód: faktury VAT – k. 32 – 33)

Po ujawnieniu się wad w wykonanych przez powódkę elementach pozwany zwrócił jej w/w faktury i w rozmowie telefonicznej zgłosił reklamację, a także poinformował ją, iż wynagrodzenie za wykonane dzieło wypłaci jej po realizacji całego zamówienia i usunięciu stwierdzonych wad. W trakcie kolejnych rozmów telefonicznych pozwany podtrzymał swoje stanowisko, a nadto w dniu 20 kwietnia 2015 r. złożył powódce reklamację na piśmie, żądając usunięcia stwierdzonych wad w dostarczonych przedmiotach, które udokumentował dołączoną do pisma dokumentacją fotograficzną.

(dowód: zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) – k. 107 – 110, zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) – k. 110, zeznania świadka M. J. – k. 98 – 99, reklamacja z dokumentacją fotograficzną – k. 53 – 55)

Powódka w dniu 29 kwietnia 2016 r. zleciła windykację należności objętych fakturami VAT nr (...) Sp. z o.o. we W., która to spółka prowadziła wobec pozwanego czynności windykacyjne polegające na kierowaniu do niego wezwań do zapłaty i monitów, aż do 10 czerwca 2016 r. W odpowiedzi na pisma firmy windykacyjnej pozwany informował, iż zakwestionował jakość dostarczonych elementów przez powódkę i obecnie toczy się postępowanie reklamacyjne, w związku z czym czynności windykacyjne są bezpodstawne.

(dowód: zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) – k. 107 – 110, zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) – k. 110, wezwania do zapłaty – k. 20 – 25, upomnienie – k. 18 – 19, pisma – k. 56 – 63)

Ostatecznie powódka uwzględniła roszczenie reklamacyjne pozwanego i przystąpiła do usunięcia wad dostarczonych elementów. Ponownie zamontowała balustrady i listwy przypodłogowe na przełomie maja i czerwca 2015 r., zaś stół dostarczyła na początku czerwca 2015 r. Pozwany przyjął je bez zastrzeżeń i zgodnie z porozumieniem z powódką wypłacił jej z tego tytułu w dniu 11 czerwca 2015 r. kwotę 17 323,31 zł.

(okoliczność bezsporna potwierdzona dowodem w postaci: zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) – k. 107 – 110, zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) – k. 110, zeznania świadka M. J. – k. 98 – 99, potwierdzenie przelewu – k. 26)

W dniu 21 lipca 2015 r. powódka wypłaciła (...) Sp. z o.o. we W. kwotę 2 704,52 zł obejmującą umowne wynagrodzenie prowizyjne za prowadzone na jej zlecenie czynności windykacyjnych w oparciu o wystawione z tego tytułu faktury VAT nr (...).

(dowód: faktura VAT – k. 27, potwierdzenie przelewu – k. 28)

Poniesionymi kosztami windykacji (1 549,36 zł netto) powódka obciążyła pozwanego, wystawiając w dniu 7 lipca 2015 r. notę księgową nr (...).

(dowód: nota księgową z potwierdzeniem nadania – k. 29 – 31)

Pismem z dnia 21 marca 2016 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1 549,36 zł, lecz wezwanie to okazało się bezskuteczne.

(dowód: wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania – k. 34 – 36)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, przesłuchania strony pozwanej, a także zeznań świadka M. J.. Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania przedstawicieli pozwanej spółki na podstawie art. 302 § 1 k.p.c., albowiem powódka nie stawiała się na wyznaczony termin rozprawy, mimo prawidłowego wezwania do osobistego stawiennictwa pod rygorem ograniczenia dowodu do strony stającej.

Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne, bowiem nie były przez żadną ze stron kwestionowane i nie wzbudziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Dowód z przesłuchania strony pozwanej, w imieniu której zeznania złożył prezes zarządu T. P. i członek zarządu A. S. oraz zeznania świadka M. J. również stanowiły podstawę czynionych ustaleń faktycznych, jako że ich depozycje były zgodne z zebraniem materiałem dowodowym i znajdowały potwierdzenie w treści złożonych do akt sprawy dokumentów. Zeznania tych osób korespondowały ze sobą i z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, wzajemnie się uzupełniając. Zeznania A. S., T. P. i M. J. zarazem brzmiały jasno, logicznie i zostały złożone w sposób spontaniczny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako bezzasadne, podległo oddaleniu.

Strony są przedsiębiorcami i były zgodne co do tego, że łączące ich relacje należało ocenić jako transakcję handlową w myśl art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj.: Dz. U. z 2016 r., poz. 684). Nie było również sporne, że ze znacznym opóźnieniem, w 2015 r. powódka na zlecenie pozwanego wykonała i zamontowała w należącym do niego budynku drewniane listwy przypodłogowe i drewnianą balustradę, jak również dostarczyła wykonany drewniany stół i półkę na książki, które to elementy posiadały wady, a pozwany wstrzymał się zapłatą wynagrodzenia za wykonane dzieło i zgłosił reklamację. Poza sporem pozostawał ponadto fakt prowadzenia przez powódkę windykacji tej należności wobec pozwanego za pośrednictwem zewnętrznej firmy, jak i to, że ostatecznie powódka uznała reklamację, usunęła wady wykonanego dzieła, a pozwany uregulował wobec powódki całą należność za dostarczone dzieło bezpośrednio po dostarczeniu ostatniego elementu wolnego od wad. Bezsportna była również wysokość wynagrodzenia za wykonane przez powódkę dzieło, a także wysokość kosztów uiszczonych przez powódkę firmie windykacyjnej.

Powódka dochodziła w niniejszym postępowaniu od pozwanego zwrotu kosztów odzyskiwania należności poniesionych z tytułu opóźnienia w zapłacie faktur nr (...) za wykonanie i montaż listew przypodłogowych, balustrady i stołu. Podstawę roszczenia z tytułu kosztów odzyskiwania należności stanowił art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Pozwany zakwestionował zasadność powództwa, podnosząc, iż dostarczone mu dzieło posiadało wady istotne i miał prawo wstrzymać się z wypłatą wynagrodzenia do czasu ich usunięcia, o czym poinformował powódkę, a zatem prowadzona przeciwko niemu windykacja była bezpodstawna.

Spór na gruncie niniejszej sprawy dotyczył zatem kwestii, czy w momencie zlecenia windykacji należności od pozwanej spółki, powódce przysługiwało względem niej wymagalne roszczenie z tytułu zawartej umowy o dzieło, a w konsekwencji, czy zasadnie domaga się ona od pozwanego zwrotu kosztów odzyskiwania należności.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, od dnia nabycia przez wierzyciela uprawnienia do naliczania odsetek z tytułu opóźnienia

w zapłacie należności wynikającej z umowy, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Stosownie zaś do ust. 2, w przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę. Wierzyciel będzie miał zatem możliwość uzyskania na drodze sądowej zwrotu wszelkich wydatków.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Według art. 642 § 1 k.c., w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. Jednakże, zgodnie z art. 643 k.c., zamawiający ma obowiązek odbioru dzieła nie każdego, lecz tylko takiego, które przyjmujący zamówienie wydaje mu zgodnie ze swym zobowiązaniem. Nie sposób uznać, nawet przy ograniczeniu się do reguł wykładni językowej, aby zamawiający miał obowiązek odebrania dzieła, o którym mowa w art. 643 k.c., i zapłaty wynagrodzenia (art. 642 § 1 k.c.) w razie wydania mu dzieła z wadami istotnymi, a więc takimi, które uniemożliwiają korzystanie

z niego zgodnie z przeznaczeniem lub sprzeciwiają się wyraźnie umowie. Charakter tych wad jest bowiem tego rodzaju, że nie można uznać, aby dzieło nimi dotknięte było wydane przez przyjmującego zamówienie zgodnie ze swym zobowiązaniem, od czego jest uzależniona wymagalność roszczenia o zapłatę wynagrodzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt III CZP 8/15, LEX nr 1711693). Jak wskazał Sąd Najwyższy, oddanie dzieła dotkniętego wadą nie powoduje wymagalności wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie, gdy dzieło jest dotknięte wadą istotną, czyniącą je niezdatnym do zwykłego użytku lub sprzeciwiającą się wyraźnie umowie. Jeżeli natomiast dzieło

ma wadę nieistotną, jego oddanie powoduje wymagalność wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie za dzieło w rozumieniu art. 642 § 1 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1998 r., sygn. akt I CKN 520/97).

W niniejszej sprawie nie ulegało żadnej wątpliwości, że powódka w styczniu 2015 r. zamontowała w budynku pozwanego listwy przypodłogowe, a na przełomie lutego i marca 2015 r. balustrady, a także dostarczyła stół drewniany i półkę na książki w okolicach marca 2015 r., a we wszystkich tych elementach ujawniły się wady. Powódka co do zasady nie kwestionowała istnienia tych wad i ostatecznie je usunęła na przełomie maja i czerwca 2015 r., po czym niezwłocznie uzyskała za nie stosowne wynagrodzenie. Twierdziła jednakże, iż nie były to wady istotne, stąd też pozwany zobowiązany był do zapłaty należności wynikających z faktur VAT, jakie z tego tytułu wystawiła – odpowiednio do dnia 4 i 10 marca 2015 r. Z depozycji wszystkich słuchanych w toku postępowania osób natomiast jednoznacznie wynika, iż wady elementów w postaci drewnianej balustrady, listew przypodłogowych i stołu uniemożliwiły korzystanie z tych rzeczy zgodnie z ich przeznaczeniem. Półka na książki natomiast miała większy wymiar niż zamówiony i nie było możliwe jej zamontowania, gdyż nie mieściła się na ścianie. Twierdzeniom tym trudno odmówić racji, skoro na dostarczonym pozwanemu stole drewnianym znajdowało się wybrzuszenie, które uniemożliwiało utrzymanie na nim stabilnie przedmiotów takich jak kredki, czy ołówki, a ponadto stół ten nie trzymał wymiarów, kątów prostych (mimo że zamówiony był prostokątny) i pojawiały się na nim pęknięcia, a nadto przebarwienia. Podobnie balustrady, które na skutek zastosowania mokrego drewna do ich produkcji, traciły stabilność i zaczęły pękać, trzeszczeć i ruszać się. Okoliczność ta nie tylko powoduje, iż balustrady nie spełniały swojej funkcji, ale również stwarzały niebezpieczeństwo dla osób, które z nich korzystały. Również wykonanie i montaż listew przypodłogowych dalece odbiegał od złożonego zamówienia. W krótkim czasie listwy te zaczęły się wyginać i odchodzić od ścian oraz podłogi. Szczegółowo usterki te zostały opisane przez pozwanego w piśmie reklamacyjnym i uwidocznione na załączonych do niego fotografiach (k. 55), a nadto opisane w zeznaniach prezesa zarządu pozwanej spółki (...). W tych okolicznościach, Sąd uznał, że wykonane i zamontowane przez powódkę w 2015 r. u pozwanego drewniane listwy przypodłogowe i balustrady oraz dostarczony stół i półka na książki posiadały na tyle istotne wady, że czyniły je niezdatnymi do zwykłego użytku zgodnie z ich przeznaczeniem i wymagały poprawki. W konsekwencji pozwany miał prawo wstrzymać się z wypłatą wynagrodzenia powódce za reklamowane dzieło do

czasu usunięcia stwierdzonych wad i z tego uprawnienia skorzystał. Nadto wskazać należy, iż jak wynika z zeznań świadka M. J., powódka znała stanowisko pozwanego w kwestii wstrzymania się z wypłatą należności za dostarczone wadliwe dzieło do czasu rozpatrzenia reklamacji i nie żądała natychmiastowej zapłaty (k. 99). Podobnie wypowiedział się T. P., który podał, że w rozmowie telefonicznej powódka nalegała na zapłatę wynagrodzenia jeszcze przed wykonaniem prac reklamacyjnych, motywując to swoją trudną sytuacją finansową. Ostatecznie jednak zaakceptowała jego stanowisko, że zapłata nastąpi dopiero po wykonaniu prac naprawczych (k. 108). Podkreślić należy, iż zgodnie z regułą ciężaru dowodu określoną w art. 6 k.c., to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia dochodzonego roszczenia, a co za tym idzie wykazania m.in., iż w chwili zlecenia windykacji należności od pozwanego przysługiwało jej wobec niego wymagalne roszczenie. Powódka tymczasem nie stawiała się na rozprawę i nie ustosunkowała się twierdzeń przesłuchanych w sprawie osób. Nie kwestionowała przy tym istnienia i rodzaju wad, na co wskazuje też fakt, iż ostatecznie uznała reklamację pozwanego i wady usunęła. Uznać zatem należało, że roszczenie powódki o zapłatę należności za wykonane dzieło w postaci drewnianej balustrady, listew przypodłogowych i stołu na skutek ujawnionych wad istotnych dzieła stało się wymagalne dopiero w czerwcu 2015 r., po ostatecznym ich usunięciu przez powódkę. Powoduje to, iż wszczęta windykacja tej należności w kwietniu 2015 r. nie miała żadnych podstaw, a co za tym idzie powódka nie może aktualnie skutecznie domagać się od pozwanej Spółki zwrotu kosztów, jakie poniosła z tego tytułu. Podkreślić również należy, iż w korespondencji z firmą windykacyjną pozwany wielokrotnie podnosił, iż dochodzone roszczenie nie jest wymagalne, wobec toczącego się postępowania reklamacyjnego. Nie dał zatem żadnych podstaw do prowadzenia dalszych działań windykacyjnych względem niego, a mimo to działania te nadal były prowadzone na zlecenie powódki, a zatem działała ona na własne ryzyko i własny koszt. Trzeba też zaznaczyć, iż ostateczna spłata należności na rzecz powódki wynikała jedynie z tego, że reklamacja pozwanego została uwzględniona, a prace naprawcze zostały wykonane i zaakceptowane przez stronę pozwaną. Nie była natomiast efektem działań podejmowanych przez firmę windykacyjną.

Mając na uwadze powyższe, powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Małgorzata Strączyńska

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikowi powódki

SSR Małgorzata Strączyńska